

Susan Bir Kalp

– mavilikler · 16 Nisan 2013

Öyle özlüyordu ki onu!.. Sınırlarına çarpıp duruyordu bu yüzden... Eli ikide bir telefona gidiyor, “yapışkan kız” eşliğini geçti geçecek tehlikeli temaslarda bulunuyordu tuşlarla. Biraz daha güçlü bassa birine, gerisi gelecek, ardı ardına basıverecekti diğerlerine de. Arama sesindeyse çoktan geçmiş olacaktı o eşliği... Artık geri de dönse o kızlardan biri olacaktı. Hani hep dudak büktüğü, hemcinsi olmalarından nefret ettiği; o sırnaşık tavırlarıyla, yüzüzlükleriyle kadınlığın onurunu yerden yere sürükleyen gurursuz mahlûklardan...

Ama şu an yüreğini oyan bu duygu içini öyle bir kaplamış, öyle bir aşmıştı ki tüm benliğini, önceden geçmediği bir sürü eşliği geçer olmuştu zihninde; sınırlar önceki kadar belirgin görünmüyordu artık. O onaylamadığı kızlar çok da yanlış bir yerdelermiş gibi durmuyorlardı zihninde. O sabırsızlıkları, aramadan yapamayışları gurursuzluktan çok öte bir anlama bürünüyor; gerçek sevginin, yüce gönüllülüğün bir ifadesi haline geliyordu.

Sinem’in darmadağın olmuş yüzü göründü o kızların arasında birden. Burnu ağzı yerindeydi gerçi... Ama bütüne varmalarını önleyen bir başıbozukluk vardı sanki buldukları yerde. Ait oldukları o âşık kız almış başını çok uzaklara gitmiş, ne haliniz varsa görün demişti. Annesi bakkala gitmiş de geç kalmış çocuklar gibi isyan ediyorlardı bu dağınıklığa. İşte şimdi Sinem eve geri dönen o anne olmuş, daha ortalığı toplamaya fırsat bulamadan, bu hem kendine çok benzeyen hem hiç benzemeyen tuhaf yüzüyle kalabalığı yarıyor, can havliyle ona ulaşmaya çalışıyordu. “Fazla kaptırdın. Kendine gel!” diyen bir ifade vardı gözlerinde. “Ne çabuk unuttun başıma gelenleri?! Görmüyor musun şu yüzümün halini? Paramparça oldum. At artık şu lanet aleti elinden!”

Ona o zamanlar ne kadar kızdığını hatırlıyordu şimdi. Tüm gün elinde telefon, hayalet gibi önünde dolanıp dururken, kendisi de aynen böyle bakıyor olmalıydı ona. “Bu kadar zavallı olma!” der gibi...

Gururmuş, onurmuş bunlar sadece birer kılıftı aslında. Çaresizliğin, tükenmişliğin süslü giysileri... Bir inanabilseydi O’nun kalbinde küçücük bir yeri olabileceğine... Bu bir türlü çalmayan telefonda bu kadar net bir biçimde ifade bulmasaydı bazı şeyler... O da parmaklarını kendi hallerine bırakabilir, o kızlar gibi “aşk her şeyin önünde” diye haykırabilirdi her zerresiyle.

Ama kendinden biliyordu. Eğer birine gerçekten âşıkсан... Kalbinde bir kuş kanat çırpıp duruyorsa hala... Her çırpışında bir parça daha uzaklaşıyorsan bastığın o yerden... Özgürleşiyorsan... Asla o tuşlara değmeden duramazdın. Çünkü onlara dokunmak gökyüzünü bir ucundan yakalamak gibiydi. Nefesinin derinleşmesi, içini dolduran o muazzam duygunun her şeyin yerli yerinde durduğu o taşlaşmış hayatını yerle bir edip bambaşka bir bütüne vardırmasıydı aynı şeyleri. Anlamını baştan sona değiştirerek...

İşte bu yüzden biliyordu: Telefonun susması kalbin de susmasıydı aslında. Artık O'nun gökyüzünde sana ait hiçbir yer bulunmaması... O kızlar bunu anlamıyordu işte! Zorla yer açmaya çalışıyorlardı kendilerine. Gurursuzluktan falan değil... Düpedüz duyamamaktan sessizliği... Kalplerinin sesinin o telefonun taş olmuş, dilsizleşmiş haline sağır olacak kadar kulaklarını gümbürtülere boğmasından...

Onun gibilerse... Hani şu çok onurlu, burnu düşse yerden almayacak kızlar... Sadece susan bir kalbi duyabiliyorlardı, hepsi bu! O yüzden parmaklarına dur diyebiliyorlardı, tam tuşa bastı basacakken... Sessizlik duvar oluyordu önlerine. Kalplerinin sesi onu bastırarak kadar güçlü değildi çünkü.